



Albigenští

5. - 8. 11. 2015

Hra o lidech, Bohu a
hledání svatého grálu

Praktické a přízemní věci na začátek

PŘÍJEZD

Přijet na hrad Lipnice můžete kdykoli v průběhu čtvrtku 5. 11., optimálně někdy v rozmezí 17:00 až 19:00. Od 20:00 bude začínat náš první program. Když přijedete dřív (můžete přijet kdykoli během čtvrtku po 12:00), určitě nic nezkazíte, seznámíte se s ostatními hráči, prostředím apod.

ODJEZD

Hra bude končit v sobotu v noci. Bude následovat krátký debriefing a nějaké aktivity pro vás budeme mít, budete-li chtít, i na neděli ráno. Ale počítáme s tím, že odjíždět budete v průběhu neděle.

FOTKA

Pro všechny hráče uděláme tablo s přehledem všech postav a jejich fotkami. Pošlete nám proto, prosím, mailem, pokud možno co nejdříve, nějakou portrétní fotku, kde jste si podobní, aby si fotku ostatní hráči později snadno spojili právě s vámi a vaší postavou.

TABÁK

Tabák v době hry ještě Evropa neznala, dokonce ani ve vodních dýmkách. Prostě hra je nekuřácká. Ale protože víme, že někteří by s tím mohli mít zásadní problém, ve hře bude jedno místo, kde bude kouření a další drobné vypadnutí z role povoleno. To bude taková kapsa 21. století ve století 13. Prosíme vás, abyste toto místo využívali skutečně jen tak, jak bude pro vás nezbytné a nejrůznější zvyky a znalosti ze současnosti nevynášeli mimo toto místo do hry.

DOSTANETE NAJÍST A NAPÍT

Počítejte s tím, že začínáme ve čtvrtek lehkou večeří, v pátek a sobotu bude snídane a dvě teplá jídla, a končíme lehkou snídaní v neděli.

Budete-li mít nějaké speciální potřeby (např. zdravotní), dejte nám prosím, předem vědět. Vemte si s sebou něco na pití, misku na jídlo, lžičku, nůž. Samozřejmě raději kovové než plastové a budou-li vypadat dobově aspoň podle vašeho mínění, bude to hezký bonus.

SPANÍ

Hrát a bydlet budeme na hradě Lipnice. Ke spaní pro vás budeme mít připravená provizorní lůžka, jejichž konstrukce bude kombinací několika vrstev kartonu a desky z měkké mechovky. Je to podobný materiál jako třeba karimatka, jen je 3 cm silná (takže větší a pohodlnější než karimatka). Bude to tedy celkem měkké, pohodlné, přiměřeně situaci a současně docela dobře izolované teplotně odspodu. Budete v suchu v některé hradní síni a budeme se snažit udělat vám tam teplo, nakolik bude možné.

Kdo by si chtěl přivést nějaké vlastní vylepšení, je to na vás.

Hra bude probíhat na počátku listopadu, takže i když se budeme snažit zabezpečit vás, aby tam bylo teplo, počítejte s tím, že jako doma v posteli to nebude. Budete potřebovat spacák, teplejší lépe než tenký, doporučujeme na spaní přibalit teplé ponožky a ledviňák.

HYGIENA

Samozřejmě tam jsou hezké záchody hodné 21. století a nějaká koupelna s teplou vodou, jen nevíme, bude-li jí dost. Takže počítat s tím, že úplný luxus to nebude, ale základní hygienu tam zvládnete.

KOSTÝM

Pokud máte svůj a myslíte, že je to to pravé pro vaši postavu (dobou a sociálním postavením), tedy věrohodné, ozvěte se, můžete tím získat slevu.

Pokud nebudete mít svůj, oblečeme vás svrchním oblečením. Tím, co bude vidět. Ale jak jsme se zmínili - hrajeme na počátku listopadu a když si vezmete nějaké teplé funkční spodní prádlo, rozhodně nic nezkažíte. Počasí nevíme, může jít o hezký teplý podzim a také může být sychravo, před odjezdem zkoukněte nejnovější předpověď a zařídte se podle ní.

Kostým má jednu výjimku - a tou jsou boty. Nezajistíme vám je, bylo by to nad naše síly. Ženské role to budou mít relativně usnadněné tím, že boty víceméně nebudou vidět. Z mužských postav to podobně usnadněné budou mít všechny postavy duchovní (kněží, dominikáni). Světští postavy poprosíme, aby, pokud náhodou nemají vlastní dobovou, si vybírali obuv, která nebude moc rušit. Kanady či pohorky jsou ještě v pohodě. V nouzi přes boty dostanete něco na způsob spinek, kterými boty schováme, ale budete-li moci, zkuste to moc nekomplikovat.

Placení

Cena pro hráče je 2.900,- .

Cena pro hráče - studenty je 2.600,- .

Hráči s vlastním kostýmem budou mít slevu až 500,- bude-li tento kompletní. Myslíte-li, že takový máte, ozvěte se, pošlete fotku, vykorespondujeme to. Kdybyste nám chtěli pomoci půjčením více kostýmů, bude to fajn a můžete za ně dostat další slevu.

Nejsme plátcí DPH.

Platbu nám, prosím, pošlete na účet 101 059 001 / 5500. Do poznámek pro příjemce napište své jméno, variabilní symbol uveďte, prosím 1262

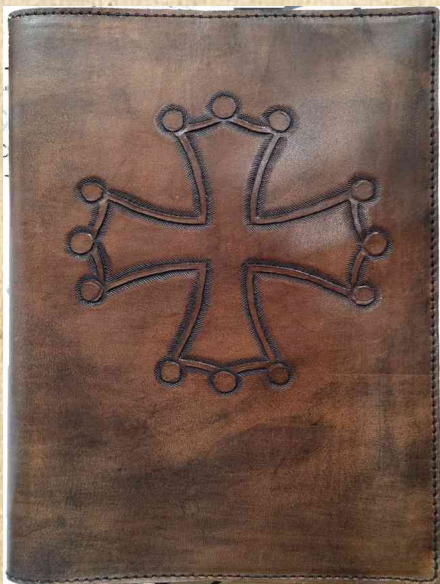
Kdo byste nám chtěli zaplatit víc, oceníme to jako sponzorský dar. Stejně jako si rovnou můžete k ceně přikoupit kožené desky, které vidíte o pár řádků dole.

Pošlete nám ji, prosím ideálně do konce září, kdo s tím bude mít problém, určitě se to dá řešit, jen nám, prosím, dejte vědět, ať vás zbytečně nehoníme.

Kdo budete potřebovat fakturu, kterou vám někdo proplatí, napište nám to.

Středověký kvelb městečka Quillan

Na webu www.augustine.club najdete pod odkazem *Albigenští* postupně různé dárkové předměty spojené se hrou. Třeba trička, šátky, něco na sebe, nějaké šperky s motivem albigenkých apod.



Postupně se jejich nabídka rozšíří a budete si je moci všechny prohlédnout, objednat a některé případně i koupit přímo na místě před hrou nebo po hře. Jen se může stát, že na místě nebudeme mít všechny hned k mání v dostatečném množství.

Jedna z těchto libůstek by se vám mohla líbit přímo při hře: Kožené desky na sešit. Budou ve dvou velikostech A6 a A5 v ceně 1.000,- a 1.500,-

Ten kříž je ze znaku Languedoku a je typický pro kraj, ve kterém se hra odehrává. Do desek po reinkarnaci do 21. stol. můžete vložit diáře, zápisníky apod.

Můžete je ale využít přímo pro hru a nosit v ní dokumenty ke hře. Text týkající se vaší postavy, informace potřebné pro hru, nějaké svaté texty, průvodce a rady do jednotlivých dějství atd. (Samozřejmě to není podmínka, můžete je také mít jen v obyčejné papírově podobě, ale třeba se vám zalíbí.)

(Ano, jsou tu určitě nějaké překlpy, ale ve srovnání s problémy vesmíru nestojí za řeč.)

Ostatní na webu www.albigensti.cz

nebo FB www.facebook.com/albigensti

A teď něco pro ty, co už se těší do Quillanu:



Víra

Víra je pro lidi v době, ve které hrajeme, velmi důležitá. Z pohledu nevěřícího člověka 21. století jsou všechny postavy na hranici náboženského fanatismu. Docela dobré je přirovnání k současnému světu islámu - pro většinu současných muslimů je víra (i když je svou podobou samozřejmě hodně jiná) podobně důležitá jako byla víra pro středověké křesťany. Všechny postavy jsou křesťané. Dělení na katolíky a albigenské oni sami moc nepoužívají, rozdíl vidí tak, že "my" jsme ti správní křesťané a "oni" jsou bludaři, kteří z nějakého důvodu nepochopili, jak je to "správně". Katolíci jsou pro katara prostě papeženci, obráceně jsou kataři heretiky případně katary (pojem kacíř je přímo zkomolenina z katar).

Jak se liší víra katolíka a katara

(Je to zjednodušené pro naši hru, bratři teologové promiňte tu míru zjednodušení)

Pro katolíka: Bůh (zvenčí) stvořil tento svět. Pro katara Bůh se vtělil tímto světem.

Starý zákon sice katolík nebere jako autoritu, ale uznává jak je tam popsán Bůh, tedy jako někdo, kdo má cíle, představy, přání, zlobí se, trestá, odměňuje... Pro katara to nejde viz předchozí bod.

Lidská duše pro katara jde o součást Boha. Něco jako záliv je součástí moře. Pro katolíka Bůh vdechl duši do těla. Duše a Bůh jsou tedy dvě různé věci.

Spasení pro katara přichází když si uvědomí svou božskou podstatu, může ho dosáhnout jedině každý sám svou duchovní cestou. Vzato do důsledku, když se zbaví těla a zůstane z něj jen ta božská duše. (Něco jako Malý Princ, když se chtěl vrátit na svou planetu). Pro katolíka je spasení podmíněné příslušností k církvi, protože spasení je možné jen skrze církve.

Katar považuje za nutné číst a sám si vykládat liturgické texty. Katolík, zejména po koncilu v roce 1209, považuje za nutné nechat si liturgické texty interpretovat vyšší

autoritou. Věřící by ideálně žádné liturgické texty číst a interpretovat neměl, protože je pravděpodobné, že to udělá špatně.

Kataři berou důsledně desatero, tedy konkrétně Nezabiješ. Proto jsou z našeho pohledu v podstatě vegany.

Ti, kterým říkáme "katolíci" se věroukou moc neliší od toho, jak křesťany známe dnes. Věří v Boží trojici, neposkrvněné početí, dědičný hřích atd. Svoji víru opírají o tu redakci Bible, kterou většina z nás zná. Bohoslužba se trochu liší od té současné, mimo jiné tím, že v té době se stále věřícím podávalo tělo i krev páně - tedy chléb i víno (jako si to uchovali husité). Bohoslužby byly velmi emotivní, zpívalo se a tančilo a nejběžnější hudební nástroj v kostele byly tympány. Naopak v kostelech vůbec nebyly lavice, protože by jediné překážely. Zkusíme vám ji tak zprostředkovat.

Ti, kterým v rámci hry říkáme Albigenští, se v řadě věcí svým pohledem na základní věci liší. Mají vlastní redakci Bible, ve které jsou odlišné texty. Nemají kostely ani kněze, místo kněží měli tzv. parfait [parfé], což byli spíš učitelé než kněží. Ale v době, kdy se hra odehrává, už žádní parfait nejsou a inkvizici se podařilo všechny jejich texty zničit, takže dnes v 21. stol. málokdo už přesně ví, o co vůbec šlo. Ve hře si proto některé věci vymyslíme, aby to bylo zajímavé a zábavné, i když nevíme, jestli je to pravda. O tom si můžeme říci při debřifingu.

Ke hraní hry není podmínkou být věřící nebo mít nějaké speciální znalosti z oblasti víry a církevních dějin. Je to rozměr, který hráčům nabízíme, ale není-li to vaše parketa, nebojte, zahrajete si i když zatím nic netušíte. To co je pro hru podstatné, vám řekneme a ukážeme v předherních seminářích.

Kdo by se o víře albigenkých chtěl dovědět něco víc (pro hru to není nezbytné), nejde informace na <http://albigensti.cz/hra-albigensti/vira-albigenskych/>

Tajemství ve hře

Všechny pojmy z oblasti víry, kterými tu operujeme, berte, prosím tak, že jde o zjednodušení potřebné, aby se nám hra dobře hrála.

Svatý grál

Podle tradice je vnímán většinou jako číše s Ježíšovou krví. Jak je to doopravdy, jestli je nějaké doopravdy, by rádi všichni zjistili, a dokonce se to možná všichni dozví - ale ne hned.

Bible

Pro ty, co se neorientují v Bibli: Starý zákon napsali Židé a je v podstatě totožný s tím, čemu Židé říkají Tóra. Pro křesťany je to takové mravoučné čtení, na kterém se dají ukazovat různé jevy, ale vlastně to není moc důležité. Podstatný je Nový zákon. Nový zákon je tvořený hlavně Evangelium a pak pár dalšími přidruženými texty. Evangelium je něco jako zpráva o tom, jak žil a myslel Ježíš, a co učil své žáky.

Nejstarší zápisy vypadaly jako dialog Ježíše a jeho žáků, později se Evangelium ustálilo v podobě vyprávění. Na koncilu v Nicei se kdysi rozhodlo, že Evangelium má 4 uznaná znění, ta, která napsal Matouš, Marek, Lukáš a Jan. Tedy právě tahle čtyři. Ostatní že nejsou důležitá nebo že jsou dokonce škodlivá nebo podvržená.

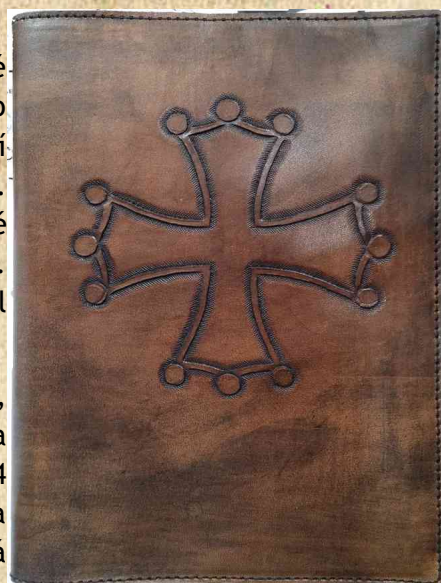
Víme že existovaly ještě další: Petrovo a Jakubovo se nám nedochovalo, i když bezpečně víme, že ještě v raném středověku existovaly. Z těch vyřazených se dochovaly velké části evangelia Tomášova, Filipova a pak fragmenty, o kterých si myslíme, že jsou mladším podvrhem (ale to mladší stále znamená raný středověk), i když jistě to nevíme - Evangelium Jidáše a Mariino. Mariino Evangelium je skandální z mnoha důvodů, fakt, že ho napsala žena, je asi ten nejnepřijatelnější pro církve. Fakt, že v něm vystupuje jako Ježíšova družka tomu dává korunu.

Matouš s Markem se dnešnímu čtenáři nejsnáze čtou a církve se ponejvíc řídí Matoušem. Naopak Jan nebo Tomáš jsou psané velmi obtížným jazykem plným symbolů a jinotajů - a krom toho mají společné to, že Jan i Tomáš byli z uvedených asi jediní bezprostřední žáci Ježíše. Ale to je dodnes mezi různými proudy křesťanů předmětem sporu.

Někdy lidi matou pojmy apoštolů a Evangelista. Apoštol je jedním z dvanácti žáků. Evangelista o Ježíšovi napsal zprávu, evangelium. Většina evangelistů Ježíše neznala a naopak většina apoštolů buď nic nenapsala, nebo se nám to nedochovalo.

Katarská Bible ale nejspíš měla úplně jinou redakci - s tou "oficiální" měla společné evangelium podle Jana, ale nejvíce se kataři asi odvolávali na Tomáše a Marii. Pokud vám při hře přijde do ruky Bible, kde najdete některé z těchto evangelií (Marie, Tomáš) máte v ruce dynamit.

Jestli takhle vypadalo to opravdové vydání katarské Bible, nevíme, Bohužel se nám ani jedna nedochovala a inkvizice je zničila ještě ve 13. století. Máme jen pár poznámek o tom, že byla a nepřímých zmínek, co v ní bylo za texty. A pak jednu „naši“ Bibli, která patřila jakémusi parfait a on si do marginálií po straně psal polemické poznámky k některým veršům. Takže ta herní katarská Bible je prostě herním textem, i když se snažíme přiblížit jeho duch tomu, co si myslíme, že bylo duchem té skutečné katarské.



Společenské třídy a role

V době, kdy hrajeme, je společnost poměrně striktně dělena na základní společenské vrstvy.

Šlechta

Šlechta je vládnoucí politickou elitou, stavem na vrcholu společenského žebříčku. Patří jim panství, vykonávají správní a soudní moc. Jejich autorita je opravdu velká - včetně toho, že např. schvalovali sňatky a další už docela hodně soukromé věci ze života poddaných. Na svém panství mohl šlechtic, zvláště tady opravdu hodně. Třeba i vyhnat kněze z kostela (bude z toho konflikt, ale ten Pán ustojí). Sáhnut Pánu na panství, nebo lidi, to neexistuje. I inkvizice sice někoho najde a obviní, ale potrestání schvaluje majitel panství. Když trest neschválí, asi bude konflikt, tady na jihu to může být pro šlechtice hodně nebezpečné, ale je to tak právně správné. To je JEHO panství, JEHO město, JEHO lidé. A hotovo.

Těší se velikému respektu od všech nižších společenských skupin, v době naší hry je tento respekt ještě bezvýhradný. Místní panstvo se navíc většinou těší sympatiím vyplývajícím ze společného osudu a společné kultury.

Šlechta umí číst a psát. Místní šlechta je pravidelně vzdělaná a sečtělá v latinských spisech. Zatímco typickou zábavou francouzských mladíků ze severu jsou drsné turnaje, místní šlechta vyznává trubadúrství, poezii, umění a vzdělání.

Šlechtici se pravidelně nikdy moc nestarali o ekonomiku. Nerozuměli jí, účty pro ně byly čímsi nízkým. K tomu si najímali správce, kterého si vybrali z řad měšťanů nebo obchodníků. V Languedoku, Kastilii nebo Aragonu bylo normální, že tuto funkci vykonávali i židovští ochodníci, což by jinde bylo skandální a zcela společensky neprůchozí. Náš správce Nazaire je šikovný místní obchodník, který pro pány de Quillan představuje nenahraditelného pomocníka při správě panství.

Duchovní

Na rozdíl od dneška, nejsou to vždy řádně vystudovaní teologové. Funkce se tu prostě rozdávaly tak trochu jako trafika a na místě kněze se často ocitl někdo, kdo jí nebyl tak úplně hodný. Sice se jakž takž naučil provádět formálně správnou liturgii (i když někdy ani to pořádně nezvládal), ale že by uměl být tím, co kněz opravdu má věřícím poskytovat, to zdaleka nesplňovali všichni.

Hierarchie byla taková, že kostel, fara atd. patřilo Pánu panství. Ten tam potřeboval kněze a toho mu poslala církev. Kněz tedy byl v jednom směru podřízený v církevní hierarchii, ale současně byl něco jako "zaměstnanec" místní šlechty.

Častým prohrěškem byla trvalá ignorace celibátu. Kněz se sice neoženil, ale žil buď se svou hospodyní, nebo měl nějaké jiné partnerky. Dokonce i nezřídka měli i děti.

Kněz v Quillanu není kdovíjak bohatý, protože je to poměrně chudé horské panství, ale mnozí byli bohatí a žili nákladným životem, který věřící prostě urážel.

Církev tedy nebyla dobrým příkladem a o to víc se místní lidé kdysi odvraceli od katolického křesťanství a přikláněli ke katarství, protože katarští učitelé a parfait takovými následováníhodnými lidmi byli.

Neplatilo to samozřejmě pro všechny duchovní, ale bylo to natolik časté, že kvůli tomu Dominik založil řád, jehož úlohou bylo církev od těchto nehodností očistit.



Církevní řády

Ve hře se objevují tři a to ne úplně nejtýpčtější - dominikáni, benediktýnky a templáři.

Templáři

jsou mnišským vojenským řádem. Vládne v něm vojenská hierarchie. Skládá se ze tří stavů – rytíři, seržanti a duchovní. V Albigenských budeme hrát jen s rytíři. Rytíři jsou vždy bez výjimky šlechtici pasovaní na rytíře ještě před vstupem do řádu. Každý templář je tedy šlechtic, často z významných rodin.

Tempáři se řídí řadou slibů, např.: Slib chudoby znamená, že rytíř nemá žádný vlastní majetek, krom toho, co potřebuje ke svému poslání (koně, výzbroj). Slib čistoty znamená sexuální zdrženlivost. Rytíři se dokonce nesmějí ženy ani dotknout, a to ani v případě, že je to jejich příbuzná (včetně matky či sestry).

Nejvyšším nadřízeným v hierarchii je Velmistr, který je volený a zastává svou funkci doživotně. Pod ním jsou komtuři, velitelé komend, což jsou nadřízení jednotlivých poboček. Jsou podřízeni přímo papeži, nemají žádného lenního pána, jsou mimo vladařské struktury ve státech.

V době naší hry mají panství po celé Evropě a jsou jich tisíce rytířů, desítky tisíc mužů dalšího personálu. Je to největší, nejsilnější a nejokázalejší vojenská síla v Evropě.

Templáři se zavázali bojovat proti nevěřícím. Templáři mají perfektní výcvik a vybavení, jsou to nejlepší válečníci, jaké Evropa má, jsou obávaní a také jsou na to náležitě pyšní. NIKDY neustupují. To je součást regulí. Když umíral Richard Lví srdce, odkázal svou pýchu Templářům.

Templáři odmítají bojovat proti jiným křesťanům. Výjimku udělali pro Pedra, otce současného aragonského krále, když s ním bojovali proti francouzskému vojsku během křížové výpravy proti Albigenským. Ale to nebylo kvůli nějakým zvláštním sympatiím ke Katarům, ale kvůli závazkům vůči Pedrovi. Jinak během konfliktu v Languedocu byli striktně

neutrální. Dokonce i u Montseguru. Kolují pověsti, že tajně nechali několik obránců uprchnout.

Jestli se s někým nemají rádi, pak jsou to Dominikáni. Podle Templářů by takový řád vůbec neměl existovat.

Mniši a jeptišky

Teoreticky sem spadají i dominikáni, ale ti jsou trochu výjimeční, proto je o nich další odstavec. Kromě nich máme ve hře ženský benediktinský klášter. Benediktinské kláštery zde v Languedoku často plnily funkci čehosi jako azylových domů a zejména ženy se do nich chodily schovat před světem "venku".

Často sem odcházely vdovy, aby se uchránili před materiální bídou, benediktýnky se pravidelně starali o sirotky (z nichž většinou vychovaly zcela sekulární dospělé, kteří po dospění žili jako jiní lidé, ale někdy také zůstali v řádu).

V čele kláštera stojí abatyše a ekonomické záležitosti řídí převorka. Tyto funkce obvykle zastávají šlechtičny. Ostatní jeptišky bývají prosté ženy. Mniši nebo jeptišky sice pravidelně umí číst a psát, někteří se věnují vědě nebo literatuře, ale nebývají univerzitně vzdělaní a nebývají vysvěcení. Kněze proto musí v klášteře vykonávat často kněz, který není členem klášterního společenství a i v ženském klášteře je to vždy muž.

V naší hře je klášterní dům natolik spojený s městečkem, že otec Francois se stará jak o farníky z městečka, tak o klášter.

Benediktýni

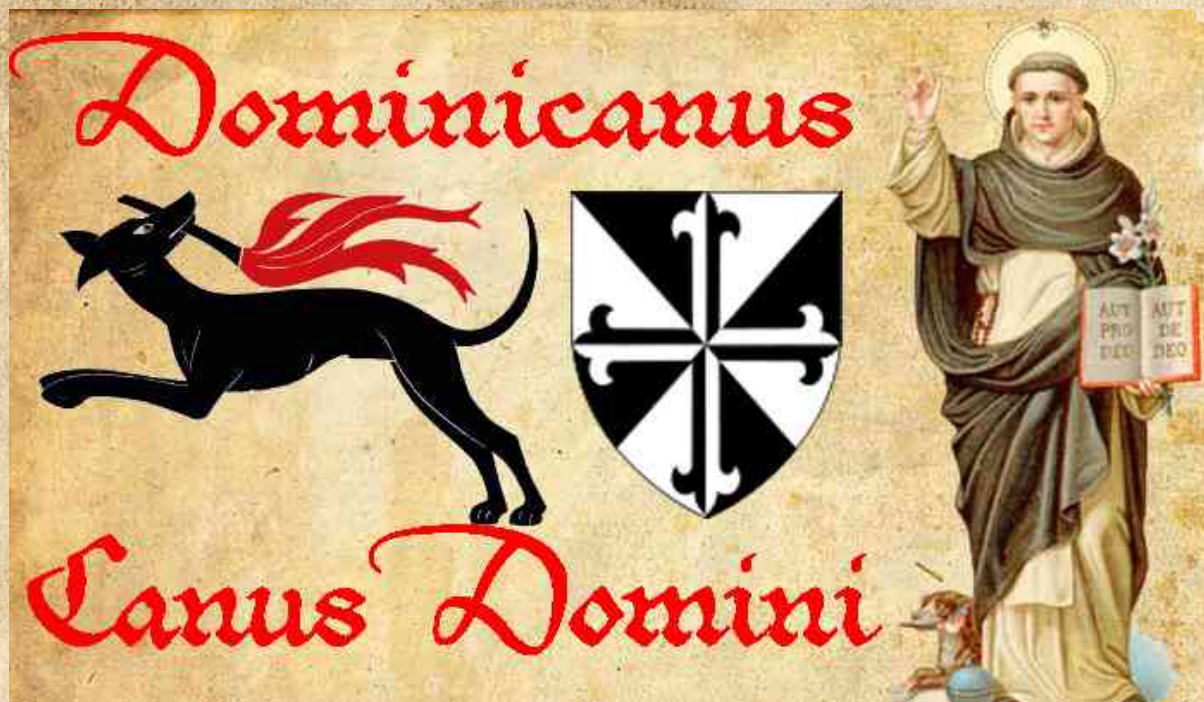
V Evropě jsou prakticky nejstarším řádem benediktýni (a jejich ženská odnož). Založili je Benedikt a jeho sestra Scholastika už v polovině šestého století.

Jejich opatství jsou většinou na venkově a je to komplex, který mnichům a jeptiškám poskytuje full servis. Mají celé hospodářství, často i školu, nemocnici, nejrůznější řemeslné dílny. V raném středověku s určitou nadsázkou benediktýni zachránili civilizaci. V době naší hry tu a tam vznikala jejich opatství pod ochranou hradů, kam je ubytoval majitel hradu, nebo městských hradeb. Tak je to i v Quillanu.

Benediktýnská opatství většinou docela dobře ekonomicky prosperovala a řada z nich byla velmi bohatá. Takže bratři a sestry už tolik nepracovali, najímali si laický personál zvenčí a byl to často docela slušný veget. V době o dvě staletí před naší hrou to přerostlo přes únosnou mez a kláštery byly většinou lidí docela nenáviděny a vysmívány. Přišla reforma - vznikly řády premonstrátů a hlavně cisterciáků. Ty ve hře nemáme.

Benediktýnky se většinou věnovaly přepisování knih, léčení, péči o nemocné, staré, a také provozovali klášterní školy pro obyčejné děti z okolí. Takže to, že byly bohaté, trochu vyvažovaly a občas je lidé v kraji měli docela rádi.

Naše benediktýnky jsou v Quillanu v provizoriu, protože jejich opatství lehlo popelem a ony musí posbírat síly a peníze, aby ho obnovily.



Dominikáni

Dominikánský řád založil před více než 50 lety svatý Dominik, který pocházel z nedalekého Montréalu. Je to kněžský řád, to znamená, že každý dominikán je vysvěceným knězem a může vykonávat všechny kněžské úkony. Dominikáni jsou také většinou vzdělaní, významní členové řádu vystudovali teologickou fakultu na Sorboně, jejíž založení sami iniciovali. Mezi současníky hry patří někteří významní dominikáni - Tomáš Akvinský, Roger Bacon nebo Hieronymus de Moravia (všichni tři působí v Paříži). Dominikáni jsou tedy zdatní v argumentaci, logice, diskusích.

Dominik sám byl přísně proti jakémukoli násilí. Absolvoval mnoho disputací s katarskými parfait a vlastně se vzájemně velice respektovali, byli stejnou krevní skupinou. Prostí, upřímní, hluboce věřící, vzdělaní, asketičtí, nelpící na majetku. Chtěl sice vymýtit katarství, ale pozitivním osobním příkladem bratří a dobře fungující církve.

Během prvních několika let se mu to celé ale vymklo z rukou a inkvizice vedená dominikány začla dělat přesně to, jak ji známe z literatury - stala se de facto církevní policií s téměř neomezenými pravomocemi. Dominik zemřel asi 40 let před naší hrou. Z vývoje řádu i církve byl poměrně zklamaný.

Hlavní myšlenkou vzniku řádu bylo vykonávání inspekce uvnitř církve - původním posláním bylo kontrolovat kněží, jestli svou funkci vykonávají řádně, a pokud ne, měli pravomoc vykonat okamžitou nápravu.

Ta většinou probíhala tak, že došli za místním Pánem, řekli mu, že kněz je zralý na výměnu, a Pán jim dovolil ho okamžitě nahradit, kněz putoval k biskupovi na kobereček a než biskup jmenoval kněze nového, jeden z dominikánů ho zastoupil. Kdyby místní panstvo náhodou odmítlo, dojde dominikán za biskupem, ten si jde stěžovat k lennímu pánu zdejší šlechty a lenní pán to tomu místnímu nařídí. Kdyby to teoreticky stále nedopadlo, skončí stížnost u krále a věc vyřeší povolání královské vojsko, případně křížová výprava. Tak se to semlelo na začátku katarských válek přes 50 lety.

Velmi brzy ale přijali i druhou funkci - výkon inkvizičních soudů, pro něž jsou zde v Languedoku obávaní i nenávidění. Lidé je vnímali tak nějak jako estébáky, před kterými se křivě podíváte a skončíte na léta v žaláři, bude-li hůř tak na hranici.

Z té doby pochází slovní hříčka kdy se z *dominicanus* vytvořilo *canus domini* - psi Boží - a členové řádu sami sebe považovali za hlídací psy čistoty víry. Tedy kupodivu sami dominikáni to nebrali pejorativně.

Měšťané

Languedok je kraj velice liberální a svým způsobem demokratický. Měšťané se těší mnoha svobodám. Není náhodou, že většina šlechty (jako i páni de Quillan) nežije v nepřístupných hradech, ale v hrádcích a palácích stojících přímo uprostřed - nebo na kraji - měst. Páni de Quillan si důležitost obchodu a řemesel uvědomují a zajišťují pro obchod a řemesla co nejlepší podmínky.

Venkované

Kolem Quillanu nejsou žádné velkostatky nebo rozsáhlé vinice, ale pár statků a zemědělských usedlostí v okolí je. Hospodařit tu je trochu obtížnější než třeba kolem Carcassonne, protože jsme na horách, ale místní sedláci dokážou Quillan uživit a činit nezávislý na dovozu většiny potravin,

Spodina

Dno společenského žebříčku. Na rozdíl od některých velkých měst (Paříž, Milano...) není v Quillanu spodiny moc a ostatní obyvatelé se k nim chovají mírně přezíravě, ale blahosklonně a víceméně tolerantně. Ono je tu horské prostředí, práce hora a že by někdo mohl jen tak trvale žebrat a nedostal přitom do ruky lopatu či jiný nástroj, to by bylo divné. Quillan je navíc trochu poškozený a je tu spousta práce pro zednické nádeníky, takže i lidé na společenském dně nějakou tu práci dostanou - pomáhají na stavbě, pasou kozy a ovce a podobně.

Sírotci a levobočci

Vzdor představě temného středověku se sirotci většinou neocitali tak úplně ve vakuu. Každý měl nějakého kmotra/kmotru a tento vztah s jistotou fungoval také jako "náhradní" rodičovství. A to oběma směry - kmotr se postaral o dítě, když to bylo nutné, člověk se postaral o svého stárnoucího kmotra, pokud ten neměl vlastní děti. To elementární sociální zajištění, zvláště třeba ve Středomoří fungovalo.

Podobně to bylo s levobočky. Levoboček sice nemohl dědit v případě šlechty třeba panství, úřad a podobně, ale stal se členem rodiny a rodina se o něj postarala. Dostal hezčí peníze, nějaké pozemky, odpovídající úřad... V královských rodinách se levobočkům běžně zařizovaly posty jako biskup, kardinál a podobně, ve šlechtických rodinách dostali statek, správcovství panství svého bratra, který byl legitimním nástupcem, děkanský úřad v církvi apod. Být levobočkem šlechtice nebylo vůbec špatné, i když nám dnes slovo parchant zní jako urážka, ve středověku se to tak nebralo.



Languedok - země, kde se hra odehrává

Pro většinu hráčů je to dnes prostě jih Francie. Velmi zjednodušeně: Leží na severních svazích Pyrenejí a odtud spadá dál k severu. Sever Languedoku jsou úrodné roviny, jih jsou hory. Několik pásů Pyrenejí a jejich předhůří - a údolí mezi nimi.

V době naší hry je to bohatá země, bohatší než Francie na severu, všude jsou vinice, pole levandulí, na jihu i citrusů. Mluví se tu okcitànsky (což je skoro latinsky) a v době naší hry je to shodný jazyk s katalánštinou. Obyvatelé Quillanu cítí větší vazby k aragonskému králi v Barceloně než k francouzskému, i když ten tu momentálně vládne.

Sídlo pánů de Quillan je pohodlné, příjemné, přístupné obyvatelům města, vlastně městečko plynule přechází v soukromé sídlo de Quillan a nikomu to nevadí. S nějakým velkým válčením se tu nepočítá. Hradby slouží spíš k odrazení banditů nebo tuláků.

Quillan je ve zdejším kraji trochu netypický - zatímco většina měst žije z úrodných vinic a polí, Quillan žije hlavně z obchodu a řemesel. Leží na říčce, která mu dává dost vody po celý rok a současně na průsečíku několika důležitých obchodních cest. K těm nejdůležitějším patří cesta mezi Carcassonne a Toulouse na sever a Barcelonou na jihu.

Chcete-li se o situaci a o tom, co hře předcházelo, dovědět víc, přečtěte si <http://albigensti.cz/hra-albigensti/hra/> Je to delší text a není nezbytně nutné ho celý přečíst, natož si pamatovat. Ale trochu vás uvede do situace a ve hře vám možná pomůže.

Geopolitická situace v cizině

Ve skutečnosti by všechny postavy takhle velký přehled neměly, měly by ho maximálně výše postavení šlechtici, a to kdo ví jestli, ale není od věci, aspoň trochu tušit, co to bylo za dobu. Myslíme, že když si to přečtete, stejně většinu zapomenete a budete na tom podobně, jako skutečná postava, což je fér.

Aragon

To je přímo přes hory, coby kamenem dohodil. A Languedok donedávna patřil pod správu aragonského krále. Aragonskému království vládne Jakub I. (58 let) zvaný Dobyvatel, jehož manželka (a matka prince Jakuba) patřila ke katarské nobilitě a zemřela během katarských válek. Král Jakub je nesmiřitelný bojovník proti islámu, vyhnal nevěřící z Baleár, Valencie a Murcie. Stejně jako jeho legendami opěvovaný otec Petr, je Jakub křižák, vzor rytířských a křesťanských ctností. Ale patří k těm, kdo nechápu Boží záměr, který na Svatý stolec přivedl současného papeže. Jakub se navíc nikdy tak úplně nesmířil s tím, že Languedok papež vzal z lenního svazku Aragonie a svěřil ho francouzskému králi.

Tedy řekněme to na rovinu: Jakub opravdu nesnáší francouzského krále Ludvíka. Je to jeho nejhorší nepřítel a když mu bude moci uškodit, udělá to. A když se mu přitom povede získat zpět Languedok (a nenaštvat při tom církev), bude to skvělé.

Jakub udržuje přátelské styky s Manfredem Štaufským, evidentně je pojí víc než jen příbuzenský svazek.

Má syna Jakuba, kterému je momentálně 21 let.

Francie

Languedok je samozřejmě už čtvrt století právně součástí francouzského království. Francii vládne Ludvík IX. řečený Svatý. Tedy někteří mu tak říkají, jestli je to přízvisko oprávněné, musí posoudit Bůh. Je to pravda dobrý křesťan a křižák. Ale jeho výpravy do Svaté země byly vojensky docela zoufalé, armády by měl vést člověk zkušený a znalý místního prostředí, samotné zapálení pro víru evidentně nestačí. Ludvíkův bratr Karel z Anjou se prý nabídl Svatému otci, že ho zbaví Manfreda, když mu získané Sicilské království daruje jako léno. Snad je to pomluva, takové hanebnosti by šlechtic neměl být schopen.

Anglie

Britské království zdaleka není tak daleko, vždyť jeho součástí je i jen pár dní cesty vzdálené Gaskoňsko. Anglický král by mohl být pro budoucnost Languedoku důležitý, ale je otázka, jak je tomu situace nakloněna.

Vládne mu Jindřich III., syn Jana Bezzemka, ale v současné době ho trápí hanebný odboj vzbouřených baronů, které vede Simon z Montfortu junior, syn toho Montforta, který vedl křížovou výpravu proti místním. A to přesto, že Jindřich Simonovi pomohl, když Simon uprchl z rozvráceného Languedoku a dokonce ho jmenoval vévodou z Leicestru. Montfortové jsou evidentně rodina jen k zlobě a jablko nepadlo daleko od stromu.

Anglický král je tedy potenciální spojenec místních proti Francii, ale sám nic nepodnikne, nemá na to peníze a má spoustu vlastních starostí.

Papež

Svatý otec Urban IV. je původem Francouz. Proto je také víc než zadobře s královským dvorem v Paříži a prosí se, že by rád prosadil králova bratra Karla z Anjou jako správce

štaufského panství v jižní Itálii. Není totiž žádné tajemství, že Svatý otec nenachází společnou řeč se sicilským králem Manfredem, a vyhlásil nad ním církevní klatbu. Co se děje v Languedoku je mu poměrně jedno, ať tu udělá pořádek francouzský král.

Urbanův příběh je velmi zvláštní, je to syn ševce, který se snažil udělat kariéru v církvi. A jako na zavolanou: V době konání konkláve cosi vyřizoval v Římě, a když se kardinálové nemohli shodnout, koho Bůh vyvolil na Petrův stolec, napadlo je, že zvolením Urbana se zbaví vzájemných půtek a že je to prostě Boží volba.

Kastilie

V Kastilii vládne Alfons X. zvaný Moudrý. Část kurfiřtů ho volila císařem, ale ten se z Kastilie nepohne. Je na to příliš - moudrý. Podporuje vědu a umění, v Salamance založil univerzitu. Ten se stará o blaho Kastilie. Moc se nemusí s aragonským králem Jakubem.

Svatá říše římská

V říši panuje atmosféra bezvládní a rozvratu. Posledního císaře Manfreda kurfiřti ani Svatý otec nepotvrdili a Manfreda se tentokrát nezastal ani tradiční stoupenec Štaufů v Říši, český král Přemysl II. Kurfiřti zkusili najít císaře, ale rozhádali se a zvolili dva vzdorocísaře - kastilského krále Alfonse a Richarda z Cornwallu. Ani jeden se ovšem nehodlá ujmout vlády, dokonce ani nepřijel na korunovaci do Cách a ani jeden nemá moc se císařem stát. Papež by rád na místě císaře viděl Karla z Anjou, ale všichni vědí, že ten neprojde přes říšské kurfiřty. Přijatelný císař s dostatečnou autoritou je zdá se těžko k nalezení.

Itálie

Sever Itálie je vlčí jáma nepřehledného chaosu a soupeřících měst. Na jihu je velké a silné království Neapolské a Sicilské v rukách Manfreda z rodu Štaufů. Manfred stejně jako jeho otec Fridrich II. nemá problém vyjádřit své nesmíření s přivedením Urbana IV. na Petrův stolec. Je to zvláštní panovník s velmi zvláštním přístupem k víře. Není příznivec albigenských, ale spíše bývá považován za cynika, který neuznává autoritu Svaté církve. V církvi má proto mnoho nepřátel.

Výslovnost jmen

Je to svým způsobem zcela nedůležité a budete-li to říkat blbě, o nic nejde. Hrajeme hru a nemusíme si hrát na správnou výslovnost. Ale chcete-li vědět, jak to správně je: Teoreticky jsme ve Francii. Jenže jsme ve středověku a Quillan navíc leží na jihu, kde se dodnes mluví směsí francouzštiny a okcitanštiny. Úplně nejbližší je katalánština, spíše uspějí latináři nebo španělštináři než francouzštináři s dnešní francouzštinou. H je prostě H a tehdy se v celé Francii četlo, a to i na začátku slova. R je stejné jako dnešní české R, tehdy ani ve Francii nevyslovovali to typické zadopatrové ráčkování. Takže troška okcitanštiny:

Alix [Alíše]
Alpais [Alpé]
Arnaud [Arnód]
Beatrix de Mirepoix [Beatříše d' Mirepoa]
Bertrand de Rennes [Bertrán d' Ren]
Francois Ferrier [Francóz Ferié]
Braide [Braíd]
Cassandra [Kasáandra]
Cecilia [Sesilia]
Clarance [Klaráns']
Dominik [Dominik]
Eleanor de Quillan [Aljénor d' Kijan]
Emoel [Emoél]
Estéban [Estéban]
Etienne [Etyén']
Francois [Francóz]
Gaspar [Gaspár]
Guilham [Gilam]
Guillaume [Gijom]
Guy de Pirou [Gi d' Piru] - přece jen je to Francouz
Honore [Honór]
Hugues [Hugoz]
Jacques de Quillan [Žakéz de Kijan]
Jaufré d'Arques [Žaufré d' Ark]
Lambert [Lambér]
Louisa [Lóiza]
Lucy de Haye [Lusi d' Haj]
Marystella [Maristeja]
Mathilde [Matijóde] nebo zkráceně [Mód]
Montsegur [Montségir]
Nazaire [Nazárjo]
Nice [Nísa]
Philippa [Filíp'a]
Pierre [Piér']
Roger de Quillan [Rogér de Kijan]
Rufus [Rufus]
Richard de Fresville [Rišár d' Frévij]

Ještě nějaké věci o víře a postojích, které by se vám při hře mohly hodit

Náměty k disputaci

V době, ve které se pohybujeme, byli lidé vesměs velmi hluboce věřící. A to často ti, které považujeme za “rebely” vůči církvi ještě více než ti poslušní katolíci. Takže debaty a občas i hádky o tématech kolem víry byly naprosto běžné.

Následující témata jsou inspirace pro ty z vás, kdo byste se o nich chtěli pohádat či s někým zanotovat, není nutné se je “učit”, je to berlička pro vás, když třeba dojdou jinál když si dneska středověk představujeme většinou jako dobu temnoty a nezdělanosti, v posledních letech historici ověřují hodně překvapivou pravdu: Knihy sice byly velmi drahé, ale většina lidí uměla číst a četla ráda. Knihy se půjčovaly, dokonce to často a rádi dělali benediktýni, někde kupci na svých pravidelných trasách cestou tam půjčili vesnici knihu, cestou zpět si ji vzali zpět a půjčili jim jinou. A zvláště ve středomoří to byly knihy nejen o víře, ale i poezie, antické spisy, herbáře a občas pro nás velké překvapení, prostě lidé nebyli hlupáci a mohli debatovat o mnohých tématech, o kterých něco sami přečetli. herní témata. Určitě se jimi nemusíte vázat a když se celou hru ani jednou nepohádáte o víře, nic se nestane, berte to prostě jako čistou inspiraci.

1. Je možné dojít spasení sám, nebo je nutná Svatá církev jako prostředník? Podle Augustina a oficiálního výkladu není možné dojít spásy bez Svaté církve, jako se utopili všichni, kdo nebyli v arše. Ale jsme v Languedoku a gnostické myšlenky, že není třeba prostředníků neznamenaají automaticky příslušnost ke katarům, je to téma k debatám. Raději je moc nevedte v přítomnosti dominikánů, abyste je nedráždili zbytečně moc, ale upalovat vás za takovou debatu nikdo nebude. Zejména když pak řeknete, jak jste si krásně uvědomili, že ta církev je nezbytná.
2. Mají církevní hodnostáři právo na majetek? Církev tvrdí, že ano, protože i Ježíš měl majetek - své roucho. Ale nejen kataři, ale třeba i templáři, františkáni nebo dominikáni jsou přesvědčení, že Ježíšovo roucho je irelevantní, že duchovní mají prostě sloužit a majetek mohou používat jen jako nástroj k tomu, aby dobře sloužili. Jste-li katolík, můžete klidně i církevní majetek schvalovat, pravděpodobně se budete moci pohádat a nehrozí vám kvůli tomu žádné nebezpečí.
3. Má k Bohu člověk dojít prostou vírou nebo by se měl snažit o jeho (emoční) prožitek? To je třaskavé téma. Podle církevních autorit se o něm nediskutuje, prožitek je bonus, který je přán světcům, ale o víře se jinak nediskutuje. Je to ožehavé téma, ale zase... jsme v Languedoku. Můžete o té věci diskutovat, jen nesmíte moc horlivě zastávat ten gnostický postoj, kdyby vás u toho slyšeli dominikáni, bylo by zle. Ale mezi lidmi...
4. Je možný vlastní výklad víry, nebo existuje jediný výklad a to je ten, co říká kněz, resp. co knězi předepíší církevní autority? Podle IV. lateránského koncilu z roku 1209 platí druhá možnost, papež je neomylný a církev o výkladu víry nediskutuje. Ve skutečnosti pochybnost o tomhle je to nejnebezpečnější, co můžete vyslovit. Ale lidé, zvláště v Languedoku o ní vesele diskutovali, zejména, když nebyl nablízku žádný dominikán nebo jejich práškač.

5. S tím souvisí otázka, jestli mají lidé mít Bibli a číst si v ní, jestli je vůbec dobré, aby lidé uměli číst, nebo lidé nemají co číst, protože kněz vám řekne vše potřebné. Oficiální názor je samozřejmě ten druhý. Kataři (stejně jako pozděj u nás husité) považovali za důležité, aby všichni uměli číst a Bibli poznat sami. Církev to zakazovala. Samotné vlastnictví Bible obyčejným věřícím byl těžký zločin nezřídka trestaný smrtí.
6. Jsou žena a muž rovnocenné a rovnoprávné bytosti, mají stejnou duši? Další výbušné téma. Pro Okcitéance, tedy obyvatele Languedoku, a to včetně pravověrných katolíků, naprostá samozřejmost. Pro papežence naprostý nonsens. Církev v naší hře zastává mnoho postojů podobných současným islámským duchovním. Prostě žena nemá rovnocennou duši a tedy nemůže mít stejná práva. Má práva přiměřená její roli. Atd. Příklad tohoto pojetí byl pro Languedok šokem, velkým krokem zpět. Francouzi ze severu zase vůbec nechápali, jak to tu předtím mohli vnímat jinak. Kupodivu i třeba Angličané to měli někde napůl a s Okcitéanci si rozuměli lépe než Francouzi. Pro představu - nepotrvá dlouho po skončení této hry vypukne stoletá válka. Vypukne vlastně proto, že Angličané ctí právo královny dcery dědit trůn a Francouzi jí toto právo nepřiznají. O tomto tématu se dá bezpečně debatovat a pohádat se, za něj vás nikdo neupálí, ale buďte si jisti, že dominikáni vás za odlišný názor pěkně zepsují. Nicméně vědí, že kdyby ho měli trestat, museli by tu upálit víc než půlku obyvatel.
7. I když si dneska středověk představujeme většinou jako dobu temnoty a nevzdělanosti, v posledních letech historici ověřují hodně překvapivou pravdu: Knihy sice byly velmi drahé, ale většina lidí uměla číst a četla ráda. Knihy se půjčovaly, dokonce to často a rádi dělali benediktýni, někde kupci na svých pravidelných trasách cestou tam půjčili vesnici knihu, cestou zpět si ji vzali zpět a půjčili jim jinou. A zvláště ve středomoří to byly knihy nejen o víře, ale i poezie, občas milostná poezie - a občas velmi skandální, antické spisy, herbáře a občas pro nás velké překvapení, prostě lidé nebyli hlupáci a mohli debatovat o mnohých tématech, o kterých něco sami přečetli.
8. Milostná poezie se na šlechtických dvorech zpívala. Hráli, skládali a zpívali muži i ženy, což by ve střední Evropě byl skandál. Ale tady norma. Často to byly milostné příběhy, vyznání lásky a další texty, které na severu Francie (v Paříži) v době hry berou jako naprostou dekadenci a zvrácenost.

Ostatní na webu www.albigensti.cz

nebo FB www.facebook.com/albigensti